

Cái Vỏ Của Tôi

Tôi không phải là ốc sên, cũng không phải là loại trai biết tạo ngọc cho đời. Tôi là một người con gái bình dị như bao người con gái bình dị khác. Nhưng vì cuộc sống tôi đã tạo cái vỏ bọc cho riêng mình, để khi trở về trong sâu thẳm tâm hồn, tôi cảm thấy cô đơn và lạc lõng.

Không phải là kẻ nhìn cuộc sống bằng màu đen, nhưng vốn dĩ là một người sống nội tâm và hay suy nghĩ, tôi lúc nào cũng cảm thấy hình như cuộc sống luôn thể hiện mặt trái của nó. Cuộc sống đối với tôi như một hoang mạc và con người sống trên ấy cũng như những loài cây, nếu có chiếc lá nào có lẽ biến thành gai nhọn, đâm dọc ngang tua tủa. Ngày mới bước chân vào ký túc xá tôi nghĩ đến cuộc sống của sinh viên đẹp và nên thơ lắm. Vâng, nó sẽ đẹp và thơ nếu ta biết xây dựng, trân trọng và nâng niu nó. Còn tôi...

Cuộc sống đã cho tôi cái nhìn khô cứng về nó. Từ một cô bé sống trong gia đình ấm êm, hạnh phúc. Bước chân đi xa, tôi đã vấp phải những gì gọi là lẽ sống. Ở trọ, tôi đã biết thế nào là bà chủ và cách làm vừa lòng bà, tôi đã biết thế nào là ông chủ và những đứa con của họ. Rồi đến những vấn đề mà trước kia tôi chưa bao giờ nghĩ đến - ấy là tiền. Tôi từng nghĩ: với tôi, tiền không quan trọng. Nhưng tôi không thể sống thiếu nó, vì tôi đã biết thế nào là đi làm thuê cho kẻ khác. Những giọt nước mắt luôn lăn dài trên hai má của một cô bé 15 tuổi vừa học vừa làm - tôi không còn ngây thơ nữa.

Mỗi ngày đến lớp, bạn bè tôi vẫn vui vẻ nô đùa và nghịch phá, riêng tôi âm thầm đau khổ. Bạn bè vẫn quan tâm đến tôi, nhưng làm sao tôi có thể kể cho chúng nó nghe chuyện gì đã xảy ra cho tôi ngày hôm kia... Chúng nó vô tư lắm và tôi không thể...

Bước chân vào Đại học tôi đi xa nhà thêm vài trăm cây số và sống với nhiều bạn bè hơn. Những tưởng bạn bè sẽ dễ dàng hoà đồng với nhau. Nhưng không, chúng tôi mỗi đứa một nơi, mỗi đứa một hoàn cảnh và một lối sống, và đứa nào cũng ương bướng, gàn dở như nhau. Không ai trong chúng tôi chịu nhường nhịn để chấp nhận rằng mình sai, dù đây là sự thật.

Rồi ba tôi mất, một mất mát lớn trong cuộc đời tôi. Đau thương đã biến tôi thành một người lạnh lẽ. Bạn bè không hiểu tôi, không chia sẻ được nỗi tủi thân của kẻ mất cha. Tôi trở thành một người sống lạnh lẽ, ích kỷ, cô chấp và gàn dở, mặc dù đó không phải là bản chất của tôi. Nỗi đau đã làm hai khóm mắt tôi ráo hoảnh, tôi không thể khóc trước bất cứ việc gì. Suốt thời gian dài đi đâu, làm gì, ở đâu tôi vẫn cảm thấy mình đơn côi và bất hạnh. Giữa lúc cô đơn gàn dở như lạc lõng ấy, tôi đã gặp anh. Anh khuyên tôi những lời khuyên dành cho một cô em gái. Và trái tim mà tôi tưởng đã khô cứng như sỏi đá bây giờ mềm nhũn ra trước những lý lẽ của anh. Nhưng dù sao, tôi vẫn giữ vẻ mặt ương bướng của mình.

oOo

Sinh nhật, tôi bỏ phòng đi lang thang hết giảng đường lại đến thư viện.

Tối, anh đưa tôi ra quán cà phê quen thuộc. Người phục vụ đem cho tôi hai ly cà phê và nửa gói thuốc lá (lệ thường của bọn tôi mà). Anh đốt thuốc còn tôi ngồi nhìn trời nhìn đất.

- Nhóc, hôm nay...
- Trăng khuyết nửa vành.
- Không, hôm nay sinh nhật em.
- Thì đã sao?
- Em không mừng sinh nhật mình à?
- Không.
- Tại sao?
- Ích gì!
- Nhóc, em thật là bướng bỉnh. Còn bạn bè em nữa thì sao?
- Mặc họ, liên quan gì đến em!
- Bé Nga.
- ...
- Anh không đồng ý khi lúc nào em cũng nghĩ như vậy.
- Chứ anh bảo sao?
- Có nhiều người tốt.
- Có nhiều người tốt? Em không tin, em không thèm tin.

Tôi cố tình tranh cãi với anh, tôi đưa ra những lý luận cùn của tôi:

- Tốt, tốt mà luôn nhìn em với ánh mắt thương hại à. Tốt mà cứ cùng nhau xâm xì to nhỏ trước mặt em à. Tốt mà tỏ vẻ coi khinh em và bỏ rơi em à. Họ có hiểu em không? Họ làm gì cho em? Tại sao họ lại xử sự với em như vậy chứ! Em không cần những người xấu như họ.

- Anh khuyên em không nên nghĩ như vậy nữa.

- Anh quyền gì, em vẫn nghĩ thiên hạ là bọn tồi đấy!

Anh nhìn tôi với vẻ mặt khác lạ, và từ bao giờ không biết những ngón tay của anh đã in hằn trên má tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, thì ra anh vậy đấy. Mới sáng tôi nhận từ tay anh một đóa hồng nhung và bây giờ, cũng chính tay anh tặng tôi cái tát. Món quà sinh nhật của anh dành cho tôi hay ho thật!

Tôi khuấy mạnh ly cafe rồi lại để xuống bàn. "Số phận của mình cũng chỉ đen xì và đắng ngắt như ly cafe"- tôi chua chát nghĩ.

Anh ngả người ra ghế, rít một hơi thuốc thật dài, nhắm mắt lại, anh thả từng vòng khói lên trời. Tôi lặng lẽ bỏ đi, không nghe tiếng anh gọi, chỉ có gió làm rối mái tóc tôi. Đến anh mà cũng chẳng chịu hiểu cho tôi, tôi không cần anh nữa, tôi không cần. Anh cũng chỉ như mọi người thôi, không hơn không kém.

Tôi lê từng bước chân nặng nhọc về phòng, gõ cửa. Có ai đó ra mở cửa cho tôi. Tôi hơi khựng người lại, trước mặt tôi là chiếc bánh sinh nhật, một ít trái cây và bánh mứt đã được để trên những chiếc đĩa xinh xắn bày biện trên nền nhà. Một vài người trang trí cho chiếc bánh kem. "Sinh nhật ai nhỉ? Dĩ nhiên không phải mình rồi, bọn nó thì làm gì nghĩ đến mình". Tôi bước thẳng vào phòng leo lên giường của mình và kéo tấm riđô lại, tôi đã ở trong cái thế giới của riêng tôi.

- Nga, cậu làm sao vậy?

- Tôi không sao cả, cảm ơn!

Nhỏ Phương kéo tấm riđô ra, con nhỏ này quá quái thật.

- Cậu với anh ấy giận nhau à?

- Mặc tôi.

- Sao cậu xanh vầy nè?

- Hãy để cho tôi yên, tôi chẳng liên quan gì đến mấy người cả.

- Nga nè, tại sao cậu cứ buồn hoài vậy, tại sao cậu cứ xằng giọng với bọn mình hoài vậy, bọn mình có lỗi gì nào?

- Hôm nay sinh nhật cậu, bọn tớ tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ mừng tuổi mới của bạn.

- Hôm nay không phải sinh nhật tôi.

- Nga, đừng làm như vậy nữa, bọn mình thật sự muốn cậu vui vẻ và hòa đồng.

- "Nói dối" - tôi muốn hét lên thật to.

- Nga, ngồi xuống đi, chẳng lẽ cậu cứ chạy trốn mãi như thế này sao? Nga ơi, bọn mình đã hiểu cậu có quá nhiều nỗi buồn và cảm thấy có lỗi khi không chia sẻ được cùng cậu. Nhưng Nga ơi, cậu đừng sống cố thủ và lặng lẽ như vậy nữa. Bọn mình muốn...

Tôi ngồi yên bất động. Trong thâm tâm tôi có điều dằn vặt khủng khiếp. Tại sao bạn bè lại đối xử với tôi như thế này nhỉ. Như vậy những lời nói của anh là sự thật ư? Có nghĩa là tôi sai ư? Tôi thấy gương mặt đau đớn của anh sau khi tát tôi. Trời ơi, giây phút này sao tôi thèm được có anh bên cạnh, được gục đầu vào ngực anh và khóc cho vơi đi nỗi buồn của tôi, chia sẻ cùng anh niềm hạnh phúc tưởng như không bao giờ có được này.

Có ai đó kéo tôi ra khỏi cái vỏ của mình. Những quả táo vàng ươm nhìn tôi đầy khiêu khích, tôi bốc lấy một quả.

- Đốt nến lên đi Nga - Một người nhắc và mọi người cùng hát "Happy birthday to you...", và đưa lên miệng cắn. Ồ, sao nó có vị mặn nhỉ?

Thì ra, tôi đã khóc.

Võ Nga (ĐHNL-TPHCM)